

Dos poemes de *Mar de convalescència* (inèdit)

Susanna Rafart

Peu amb sandàlia sense datar

D'allí no en tornaràs sense recança:
un peu de pedra amb tires de sandàlia
s'apressa a caminar i mai no avança.

Voldries, d'aquest jove, més saber-ne
però ningú en recorda ja el viatge,
què el va afeblir o qui li fou baderna.

Ja només l'herba exalta la bellesa
del seu vigor: troballes i fragments,
són l'ordre dels amors, fosca ardidesa.

Mur grec sorgint del mar

Contempla el mur enllà de l'aigua bruna
com un vaixell perdut en l'or del vespre:
les dunes sempre guarden vells exèrcits,

pinedes afuades, fugitives,
segures del martiri de la nit,
a punt per conquerir-lo en el destret.

Així l'amor -incerta fortalesa-
és llum que ignora el feu i la temença
d'agulles d'un mar mort, ferrat d'esperes,

mentre s'aferma en camp d'espluga arcana
i el rumb que emprèn és el que deixa
i allò que deixa, l'arca del seu juny.